

[Kristen Amby.]

hed igennem den højtærede udenrigsminister har erfaret, at den danske ambassadør i Washington er blevet instrueret om at nedlægge indsigelse mod et særlig uheldigt udslag af denne kritik, og at vi med ikke mindre tilfredshed i dag har set den omgående og uforbeholdne amerikanske reaktion på vor henvendelse. Det er ganske naturligt, selvfølgelig, at disse spørgsmål vedrørende de enkelte landes ydelser må drøftes imellem de samarbejdende lande. Men de må drøftes på virkelig ansvarligt sted og af kompetente personer og organer.

Både fra den ene og fra den anden side er der slynget tal og beregninger ud, der er urigtige, og som, selvom de talmæssigt var rigtige, overhovedet ikke giver noget reelt billede af de enkelte landes ofre og indsats. Enten man tager som målestok for ydelserne en procentsats af nationalproduktet, som det jo hedder, eller af de offentlige budgetter — kommunernes måtte vel være med —, kan det være lige vildledende. De mest vejledende tal, man måske kunne bruge, var, hvilke styrker de enkelte lande — når deres forberedelser er færdige — er i stand til at stille på benene.

Jeg skal ikke give de tal, jeg nu fremkommer med, ud for mere, end de er. Jeg har taget dem fra et Newsletter, der er udgivet af American Committee of United Europe; nummeret er for den 15. september i år.

Herefter er De Forenede Staters styrke i dag på omkring $3\frac{1}{2}$ mill. mand, af en befolkning på omkring 151 millioner; det vil sige godt og vel 2 pct. Frankrig med sine $41\frac{1}{2}$ mill. mennesker har i dag 635 000 mand og vil i 1954 have ca. 900 000 mand; tager man det højeste tal, vil det sige omkring ved 2 pct. Belgien med sine 8,6 mill. indbyggere har i 1951 88 400 mand, i 1954 anslået 150 000 mand; det sidste tal er altså knap 2 pct. Holland: befolkningstal 9 950 000, i dag 60 000 mand under våben; beregning for 1954 mangler, men efter de øvrige tal, der foreligger for Hollands budgetter, kan man næppe regne med, at styrkerne i 1954 vil komme over 2 pct. af befolkningstallet. England har af et befolkningstal på 50,3 millioner styrker under våben på 1 125 000 mand; heller ikke her er der angivet noget tal for 1954, men tallet i dag ligger altså på godt og vel 2 pct. For Italien gør sig det særlige forhold gældende, at efter fredstraktaten har det kun lov til at have 300 000 mand under våben, hvilket det har i dag. Vor egen forsvarsordning bygger på en felthær på omkring 75 000 mand — foruden forsynings-

tropper på måske en snes tusinde mand plus hjemmeværnet, men alene disse omkring 80 000 er 2 pct., og man kommer højere op, hvis man regner med de øvrige styrker, hvad man har lov til i den samlede beregning. Det hedder nemlig i den amerikanske beregning over, hvad USA har under våben: men and women, mænd og kvinder, det vil sige, at alt det, der civilt hjælper til styrkernes opretholdelse, tæller også. Det vil således ses, at ganske ejendommeligt svinger alle tallene her omkring 2 pct.

Som sagt, disse tal skal ikke gives ud for mere, end de er, men de er i alt fald mere vejledende, end de militære udgifters procenttal, man så rask væk opererer med. Ganske vist er Danmark foruden at være et agerbrugsland i høj grad et industri-land, men vor industri er nu engang ikke en sværindustri og derfor heller ikke en industri, der er beregnet på produktion af svært og kostbart krigsmateriel.

Hvis vi imidlertid ved produktion af gode og billige fødemidler — billigere i alt fald end de lande, hvortil vi sælger dem, selv kan producere dem — gør det muligt for f. eks. England at give arbejderne i rustningsindustrien disse billige og gode fødemidler, så bør selvfølgelig dette i enhver økonomisk beregning over, hvad det enkelte land yder økonomisk, komme på vor kreditside.

Men dette er jo kun den mere militær-økonomiske side af hele Atlantpagtunionens samarbejdsproblemer. Jeg mener af den højtærede udenrigsministers tale at have forstået, at det er meningen indenfor organisationens rammer i det hele taget at drøfte landenes hele økonomiske stilling. Vi ved jo endvidere, at ikke mindst fra amerikansk side har man gang på gang opfordret de europæiske lande til i al almindelighed at forøge deres produktion, og vi ved, at det er en grundtanke — i og for sig selvfølgelig, fælles for Atlantunionens lande og for Europarådet —, at en virkelig stabilisering og indre modstandskraft i vor vestlige verden må bygge på en øget produktion, der alene kan fastholde og eventuelt højne vor levestandard.

Nuvel, Danmark har efterkommet det ønske, i hvert fald i lige så høj grad som andre lande og efter min mening sikkert i højere grad. Danmark har en høj levestandard, måske når man henser til de væsentlige ting, nemlig rigelig og ordentlig føde, en af de højeste, men det er en levestandard, der er opnået ved en forøgelse af vor produktion. Det er opnået i et land, der kun har et eneste